Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG
26-6-52

KUIFJE

26

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

ACHTER DE SCHERMEN VAN DE RONDE VAN FRANKRIJK

HIJ HAD ZICH NOG PER VALSCHERM KUNNEN REDDEN...

CAPITEIN Clifford Fogerty stijgt met zijn straaljager op te Manston, in de Verenigde Staten, samen met drie andere jachtpiloten. Maar hij is maar nauwelijks enkele seconden in de lucht, of daar seint hij :

« Mijn vliegtuig staat in brand. Ik tracht naar het vliegveld terug te keren. »

En enkele ogenblikken later volgt een tweede boodschap :

« Het zal waarschijnlijk niet meer gaan... »

Zijn vliegtuig stort neer in de richting van het dorp Saint Peters bij Broadstairs. Kapitein Clifford wil in ieder geval voorkomen dat zijn toestel te midden van de huizen terecht komt, want dat zou nog 'n grotere ramp worden. Maar zijn voorgevoel wordt waarheid : hij verliest de controle over zijn toestel, dat rakelings over de huizen van het dorp scheert en aan de rand van de gemeente te pletter valt. Hij heeft het dorp kunnen ontwijken. De grote ramp werd vermeden, maar kapitein Clifford heeft het met zijn leven betaald.

Een van zijn makkers, die met hem opgestegen was, verklaarde :

— Fogerty had zich nog kunnen redden met zijn valscherm, maar hij heeft willen vermijden dat zijn vliegtuig midden het dorp terecht kwam.

Dit was maar een klein berichtje in de krant, maar want 'n les van zelfopoffering ligt er niet in !

Kuifje

DE KUIFJE'S BON

LEES DIT EERST

Tel je bons zorvuldig alvorens ze op te sturen. Een onvolledige zending vraagt briefwisseling en veroorzaakt vertraging !

Gebruik de bestelbons die jullie af en toe in jullie blad vinden. De verkoper van de producten VICTORIA en PALMAFINA kunnen je de bestelbons ook bezorgen.

De KUIFJE's BONS van de verschillende firma's mogen samen opgezonden worden voor eenzelfde geschenk.

BA BA WIE IS DAT ?

X., Diksmuide : 150 p.

Constant de Putter : 50 punten afgegeven op onze kantoren.

X., Bilzen : 50 punten voor reeks 4 van Reinaert de Vos.

X., Reninge. — 50 punten in een blauwe omslag.

X., Kerksken : 100 punten voor de reeksen 1 en 2 van Reinaert de Vos.

X., Brussel : 50 punten in een witte omslag.

X., Gent : Een reeks Koninklijke Prins.

X., Gouy-lez-Piéton : 50 punten in een beige omslag.

X. te X. : 32 prentjes om te ruilen.

X., Elsenborn : 50 p.

X., Ternat : Twee pakjes, een wit en een bruin, opgezonden als « drukwerk ».

X. Vichte : 50 punten in een blauwe omslag.

Wie z'n zending herkent, stuurt ons onmiddellijk volledige naam en volledig en leesbaar adres !

STUUR ONS JULLIE VOLLEDIG ADRES IN DRUKLETTERS GESCHREVEN :

J. Beelen, Glabbeek, E. van Wayenberge, L. de Bie, Melsbroek, Odile Thomas, Ittre, Christiane Rijckaert, Eeklo, Van Lier, Werner Hansen, Burg-Reuland, Mady Vandermeule, Hub. Van de Bosch.

Onze brievenbus

Max van Canemegem, Brussel. Binnen enkele weken brengen we een speciale reportage over dat gebied van het ontwakend Azië. Nog wat geduld !

Harry de Hairs, Berchem. — Vooreerst wens ik je een spoedig en totaal herstel. En ziehier het antwoord op je vragen : De grote Victoriapunten kun je voor alle premiën gebruiken. De rubrieken waar je het over hebt werden vervangen door artikelen die geen rubrieknaam meer dragen, maar niettemin regelmatig over luchtvaart en marine handelen. Met mijn beste groeten.

R. Oosterbosch, Hasselt. — Er werd gevolg gegeven aan je brief. Tevreden ? Met mijn beste groeten.

Frans Grietens, St. Joost ten Noode. — Ik heb je de gevraagde adressen gestuurd. Hartelijk.

Hugo Sian, Aalst. — Een nieuw nummer kon ik je niet opsturen. Weldra publiceert de Kuifje's Bon een nieuwe chromoreeks over de geschiedenis van de auto's. Spaar dus je bons voor die serie dadelijk. Hartelijk.

Jan Laurens, O. L. Vr. Waver. — Hartelijk dank voor het mooie prentje. Heb je reeds nieuwe leden aangeworven voor je club ? Ik hoop dat je niet zolang meer zult wachten, alvorens je me nog eens een briefje schrijft. Met mijn beste groeten.

Eddy Verbeke, St. Denijs Westrem. — Is Eddy blij dat hij weldra naar Tielt zal mogen gaan wonen ? Ik heb nog geen briefje van Eddy gekregen. Je zou me eens moeten schrijven wat je over Kuifje denkt ! Doe je dat ? Bibbi zal je wel helpen. Met mijn hartelijkste groeten aan heel de familie.

EINDE.

KUIFJE (weekblad) — Redactie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel — P.C.R. : 1909.16 — Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Oom Elemir, Henk, Leentje en hun ongure gezellen werden door de inwoners van het eiland Pasjoetan gevangen genomen. Tegen de hoge muren die er nog overblijven van een prachtige tempel, slaan ze hun kamp op. Deze muren zijn nog hier en daar met goud bedekt...

De Hollanders maken van de paniek die onder de Spanjaarden heerst gebruik, om naar hun schip terug te keren.

Hak de entertouwen door ! Vlug !

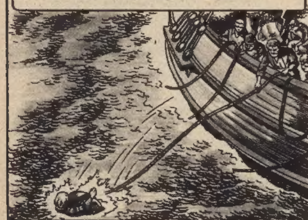
Het vuur breidt zich snel uit. De Spanjaarden springen over boord om aan een gruwelijke dood te ontsnappen.

Hemel !... Waar is Cori ? Alle donders, misschien werd hij gewond en ligt hij nog aan boord van de koopvaarder !

Hei-Hoo, maats ! Werp mij eens een lijn toe !

Bij mijn baard ! Daar heb je die sakkerse scheepsjongen !

Gelukkig slaagde er iemand in de Spaanse soldaten in de val te lokken. Wie mag dat geweest zijn ?...

Wat sta je daar grinniken !... Verduiveld ! Was jij het misschien ?

Ja, ze liepen er mooi in, niet ?

LEVE CORI !...

Driewerf hoera voor ons scheepsmaatje !...

De « Vos » sluit zich terug bij de hoofdmacht aan. De kapitein brengt verslag uit bij admiraal Piet Hein...

Je hebt je dapper gedragen, jongen ! Je gage zal verdubbeld worden ! Ik zal je vermelden in mijn rapporten.

BIJ HET ONDERVRAGEN VAN DE SPAANSE KRIJGSGEVANGENEN VERNEEMT DE ADMIRAAL DAT BOUDEWIJN HENDRICKZ OP HET EILAND CUBA OVERLEED EN ZIJN VLOOT HUISWAARTS GEZEILD IS. OOK WEET EEN DER SPANJOLEN TE VERTELLEN DAT DE ZILVERVLOOT UIT MEXICO OP WEG IS NAAR HAVANA. ADMIRAAL HEIN BESLIST NIET LANGER ROND TE KRUISEN, MAAR DE ZILVERVLOOT ACHTERNA TE ZITTEN, OM MINSTENS ENKELE ZEILERS TE OVERMEESTEREN...

ENKELE DAGEN LATER...

Cori, op het ogenblik omzeilen we kaap Antonio, het westpunt van Cuba !

Ik kruip even in het want, stuurman !

Hei-Hoo ! Ik zie verschillende zeilen aan de horizon ! DAT MOET DE ZILVERVLOOT ZIJN !!!...

(Wordt voortgezet.)

ACHTER DE SCHERMEN
VAN DE
RONDE VAN FRANKRIJK

TE midden een oorverdovend lawaai, kreten, remgeknars, geschetter van luidsprekers en grote stofwolken joeg de Ronde van Frankrijk voorbij. Te midden van de wagens, waarop journalisten of technische directeurs zich trachten in evenwicht te houden, zag men de renners. Hier en daar kon men een gezicht of een nummer onderscheiden, dan waren ze reeds verdwenen. Enkele auto's stopten : journalisten wilden de jongste resultaten aan hun blad telefoneren, dan kwamen nog een paar renners die wegens een of ander pech de hoofdgroep niet volgen konden...

De inrichters van de ronde bestuderen aandachtig de kaart...

★

De steenweg is leeg en pas over een jaar zal de Ronde daar weer voorbijkomen... Het schouwspel dat slechts enkele minuten duurde, heeft nochtans tienduizenden belangstellenden getrokken. Allen wilden ze de renners zien ! 's Avonds bij de radio en de volgende morgen in de kranten willen nog honderdduizenden weten hoe het met de renners is. Hoeveel mensen zouden er jaarlijks de Ronde van Frankrijk volgen ? Hun aantal moet wel in de millioenen lopen. Hoevelen weten echter iets over hetgeen er zich « achter de schermen » van deze grote sportmanifestatie afspeelt ? Niet één op duizend ! Het is daarom dat wij vandaag een kijkje achter de schermen nemen...

Zou die brug wel breed genoeg zijn ?

HET VERKENNEN VAN DE WEG...

IS de Ronde vandaag geëindigd, begint men morgen reeds met de Ronde voor het volgende jaar. Dat is hoegenaamd geen legende ! Soms bereid men de volgende koers zelfs voor tijdens de Ronde zelf. Een maand na de aankomst in het Prinsenpark, roept Jacques Godet, de directeur van L'EQUIPE, zijn medewerkers bijeen om de weg van de volgende Ronde uit te stippelen. Zodra deze op het papier staat, gaat men na of hij in « werkelijkheid » bruikbaar is.

In Januari vertrekt er reeds een afgevaardigde van L'EQUIPE voor een reis die een paar maanden in beslag neemt. Hij verkent immers de weg, die de Ronde zal moeten afleggen, kilometer na kilometer, brug na brug, iedere overweg en iedere bocht. Soms meet hij zelfs de breedte van sommige bruggen en rekent uit of de karavaan er wel zonder risico kan overrijden. Indien niet, wordt het plan gewijzigd. De afgevaardigde van L'EQUIPE onderzoekt ook de staat van de wegen. Wanneer hij denkt, dat er op die bepaalde weg te veel banden zullen springen, gaat hij naar de burgemeester en het Beheer van Bruggen en Wegen om te bekomen, dat deze weg verbeterd wordt vóór de Ronde. Negen keer op tien bekomt hij voldoening.

Wanneer hij na twee maanden, of meer, in Parijs terugkeert, kan hij pas met het eigenlijke werk beginnen !

Ellenlange artikels...

Onze ploeg lust fritten, maar geen macaroni !

DE TELEFOON

HONDERDEN journalisten volgen de Ronde en allen wensen 's morgens, 's avonds en in de loop van de dag aan hun krant te telefoneren of te telegraferen. Al hun telefoontjes en telegrammen zijn « dringend » en het gaat hier niet om vijf woorden, doch om hele artikels. Zelfs de posten van een grootstad beschikken niet over het personeel of het materieel om die stortvloed op te vangen en verder te leiden. Het is daarom dat de Ronde van Frankrijk een ploeg technici van de Présidence de la République meeneemt, die er voor zorgt dat alle telegrammen verzonden en alle telefoonverbindingen tot stand gebracht worden. Waar kan men nu al die technici en hun materieel herbergen ? Zelfs in een grootstad is het moeilijk en in kleine dorpen (zoals dit jaar in Alpe d'Huez) lijkt het totaal onmogelijk. Toch wordt het probleem opgelost. Zodra de Ronde ergens in aantocht is, staan de technici reeds klaar om honderdduizenden woorden juist en vlug door te seinen. Ononderbroken werken ze en, terwijl de renners de volgende etappe afleggen, snorren ook hun auto's vliegensvlug over de baan om klaar te staan voor de ontvangst van de kampioen van de dag.

WAAR ETEN EN SLAPEN DE RENNERS ?

NIET iedere stad kan van vandaag op morgen duizend personen herbergen en eten geven; ook dat moet voorbereid worden, te meer daar de renners van eenzelfde nationaliteit of zelfde ploeg moeten ondergebracht worden in hetzelfde hotel of gebouw. Al deze renners houden zich strict aan hun dieet en eten niet wat de pot schaft ! De Fransen eten niet wat de Italianen graag lusten en deze laatste kunnen de keuken van de Zwitsers of de Belgen niet delen. In sommige stadjes is het totaal onmogelijk de renners in hotels onder te brengen en worden kostscholen, kloosters en casernes aangesproken en men haalt uit de naburige steden enkele keukenprinsen van naam !

Vóór het vertrek van de Ronde, krijgt ieder renner een boekje met de namen van de hotels of tehuizen waarin hij, na iedere rit, zal ondergebracht worden. Wanneer hij zijn kamer binnenkomt, vindt hij daar reeds zijn koffers. Ze werden na het vertrek van de koers afgehaald en in allerijl naar het volgende bestemmingsoord gevoerd.

Er is verder ook nog de bevoorrading tijdens de ritten. Honderden pakjes (en niet allemaal dezelfde) moeten klaar gemaakt en afgegeven worden op een bepaald uur, terwijl de renners door een bepaalde plaats rijden. Er zijn koude dranken nodig wanneer het warm weer is en hete thee en Ovomaltine wanneer het koud is.

Na iedere rit moeten al de fietsen volledig nagezien en in orde gebracht worden. Jullie kunnen best begrijpen dat zulks geen kleinigheid is !

DE PUBLICITEITSKARAVAAN

HEB je de Ronde al eens zien voorbij trekken ? Zo ja, heb je opgemerkt dat er ongeveer een half uur vóór de renners, een reusachtige publiciteitskaravaan voorbijtrekt. Grote wagens in opvallende kleuren geschilderd maken reclame voor super-bretellen, de fijnste likeuren, onderdelen van auto's, nylonkousen en chewing gum die de mensheid van tandpijn verlost. Uit de luidsprekers donderen reclameslogans, daartussen ook inlichtingen over de koers, op de wachtende mensen neer en, alsof dit lawaai nog niet volstond, worden ook de laatste nieuwe schlagers afgedreund. Te midden van die karavaan rijdt er een kleine wagen. Je moet goed kijken om hem te zien : het is de auto van M. Letorey, de waakhond van de karavaan. Hij staat er voor in, dat de grote publiciteitsauto's regelmatig vooruitkomen en de eigenlijke koers niet hinderen. M. Letorey staat door de radio in verbinding met de « officiëlen » van de

De publiciteitsagenten hebben de handen vol.

Wel, vriend, wat denk je over de rit ?

(Zie vervolg in dit nummer.)

Tijl Uilenspiegel

Galnaes luisterde het gesprek van de Geuzen af. Hij loopt dan naar Damme, doch Tijl zit hem op de hielen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

EEN HEEL JAAR VACANTIE

ROMAN
VAN YVES DUVAL
GEILLUSTREERD DOOR
ALBERT WEINBERG

Weten jullie ook wat er vorige keer gebeurde ?
Augustus 1914. Enkele jongelui maken aan boord van de « Espérance » een plezierreis. In de Rode Zee zijn ze verplicht over te stappen aan boord van een Duits kapersschip. Enkele weken later worden ze door de Duitse kommandant afgezet op een klein eiland in de Stille Oceaan...

ENKELE minuten later stapten we met onze zakken en twee kisten aan wal op de Oostkust van het eiland, waar de rode rotsen het minst hoog waren. Het jacht stevende terug naar de « Kronprinz ».

— Hopelijk vinden we iets eetbaars in dit verlaten nest, zei Meersmans ongerust.

— Kijk, fluisterde Firmin me in het oor, ik heb m'n vulpen aan de scheepsjongen gegeven in ruil voor tien pakjes sigaretten.

De Oostkust van het eiland scheen het dichtst bebost en het frist. Ze lag in de schaduw van mooie, overhellende palmbomen waarvan er enkele ten minste vijftien meter hoog waren. We besloten ons kamp daar voorlopig op te slaan en de volgende dag ons koninkrijk te verkennen.

M. Daelmans nam als voorlopig gouverneur plechtig bezit van het eiland. Bertrand stelde voor het Eiland van Ravendonk te dopen, als herinnering aan de vereerde directeur van onze kostschool, wat de algemene goedkeuring wegdroeg.

Dan begonnen we de inventaris te maken van het materieel, dat baron von Falkenberg ons ter beschikking had gesteld : Drie grote tentzeilen, twee ketels, kommen en bekers in tin, veldflessen, zeven zeemansmessen met lederen schede, zagen, hakbijlen, een reeks blikjes « made in Germany », touwen en koorden, nog een heleboel andere nuttige kleinigheden en twee prachtige repetitie-karabijnen met munitie. Firmin Langhals, die ieder jaar op jacht trok, betastte en bekeurde ze met kennersblik.

— Met zulke prachtstukken bezorg ik jullie iedere dag gebraad, indien er hier enig wild in pels of pluimen rondloopt ten minste !

— Bravo ! We zullen dus niet van honger omkomen. Maar om munitie te sparen, moeten we stroppen en vallen zetten.

— Ik zal jullie tonen hoe jullie dat moeten doen, verklaarde Firmin. In onze streek is er geen wildstroper die het zo fijn kan als ik !

— We kunnen misschien ook gaan hengelen, zei ik.

Fijn idee, schreeuwde Firmin geestdriftig, ik zal grondlijnen maken.

— Als ik het goed snap, ga jij alles doen, lachte Erik. En wij zullen er bij staan en je handigheid bewonderen, wat ?

— Kibbel niet, jongens, onderbrak Daelmans. Geloof me vrij, iedereen zal de handen vol krijgen ! Ik vraag jullie dat jullie me zouden gehoorzamen, vertrouwen en dat we hier broederlijk en eendrachtig zouden leven.

— Zo is het, antwoordde Bertrand. Net als in de Drie Musketiers : een voor allen en allen voor een !

— Met al jullie gepraat over eten heb ik honger gekregen, kloeg Meersmans.

— We zullen eerst een stuk eten en dan slaan we ons kamp op voor de nacht, besloot M. Daelmans.

We hadden natuurlijk allen reeds het mes aan onze gordel gehangen en onze zakdoek om de hals gebonden. Zo zagen we er, naar onze mening, uit als echte avonturiers en pasten geheel in het kader.

Terwijl de enen hout sprokkelden en de anderen vuur aanlegden in een naakte rotsspleet, ging ik water putten aan de bron, die men tussen het hout hoorde kabbelen.

Firmin had kousen en schoenen uitgegooid en met de hulp van zijn gordel klom hij zo lenig als een aap in de top van een boom.

— Pas op daar onder, ik stuur het nagerecht ! riep hij luid en enkele reusachtige kokosnoten bonsden op de grond.

— Laat er zoveel vallen als je kunt, vroeg Meersmans. Het is voorzichtig een kleine voorraad aan te leggen en alles wat op de grond ligt, kan ons niet op de kop vallen.

— Het eiland is veel groter dan we vermoeden, riep Firmin, die zich voorover gebogen had als de uitkijk aan de mast. Ik kan de uiteinden niet zien.

— Dat zullen we morgen rustig bekijken, zei Daelmans, terwijl Firmin weer naar beneden kwam.

Ik bekeek m'n vriend. Met zijn naakt gespierd bovenlijf, zijn panama schuin op het hoofd en de rode zakdoek met bollen om de hals, zag hij er uit als een piraat.

— Zo 'n leven gaat je af, hé !

— M'n beste Jan, antwoordde hij, ik geloof dat ik nooit in mijn leven zo gelukkig ben geweest !

We spanden de zeilen tussen de bomen en bevestigden de touwen stevig aan de koperen ringen, die de boorden van de zeilen versierden. Op deze wijze bouwden we een grote tent met verschillende afdelingen. Om de beurt zouden we de wacht optrekken en Daelmans had beslist dat hij zijn beurt zou kloppen, net als wij. Er werd geloot om de volgorde van de waken vast te stellen. Het toeval wou dat de kleine Bertrand de eerste wachtbeurt kreeg. Ik zag aan zijn blik dat de gedachte twee uur lang alleen en in het donker de wacht te houden op een onbekend eiland, hem vreselijk afschrikte. Ik was de tweede schildwacht en daarom stelde ik voor telkens met z'n tweeën drie uren te waken, onder voorwendsel dat dit het enige middel was om wakker te blijven...

Firmin had ons geduldig uitgelegd hoe we de karabijnen moesten gebruiken en had ze zorgvuldig geladen. Terwijl onze vrienden dus rustig sliepen waakten wij daar met de karabijn in de hand. Bertrand had zich naast mij gezet. Het was nog een echt kleine jongen met zijn lokken en mooie blauwe ogen die te groot schenen voor z'n bleek gezicht.

— Denk je dat we ons huis nog ooit terugzien, Jan ?

— Heel zeker. Nu we van de « Kronprinz » geraakt zijn is alle gevaar geweken. Het is slechts een kwestie van weken, dagen misschien.

— Je bent vriendelijk. Je weet dat ik schrik heb en je wilt me geruststellen. Ik ben nochtans niet bang voor mezelf, maar m'n moeder is weduwe en heeft slechts mij alleen. Dus moet ze me absoluut terugvinden, begrijp je...

— Domoor ! We komen allemaal veilig en behouden weer naar huis ! Ha, Meersmans heeft ons nu reeds een geweldig diner beloofd als we in eigen land aankomen.

Bertrand glimlachte en dacht aan het klein appartement waar zijn moeder met rode ogen onder de lamp zat en de avondkranten las...

De volgende morgen werd ik gewekt door het gesnater van vogels met lange gele en zwarte pluimen.

— Het zijn paradijsvogels, zei mijnheer Daelmans. Men vindt ze over heel Oceanië doch vooral in Nieuw-Guinea Hier zijn er genoeg om al de modisten van de hoofdstad te bevoorraden ! Boven onze hoofden zweefden inderdaad sierlijk en langzaam ontelbare van deze prachtige vogels.

— Heb je goed geslapen, mijnheer Daelmans, vroeg Firmin die met stekelige haren uit zijn tent kwam.

— En jij, vroeg Bert Pergaud, die met Firmin op wacht had gestaan. Die waak van middernacht heeft mijn slaap gebroken en ik voel me draaierig.

— Weet dan, beste vriend, dat Firmin Langhals net als Napoleon, kan opstaan en slapen zoals hij dat verkiest en zonder er enige last van te ondervinden, zei de jonge athleet plechtig terwijl hij z'n spieren spande als koorden.

Het ontbijt verliep in opgewekte stemming. De barometer stond beslist op « optimisme ». De eerste nacht was kalm verlopen en het scheen alsof we op het eiland geen enkel gevaar te duchten hadden.

Toen we verzadigd waren, splitsten we ons in drie groepen om het eiland Ravendonk te verkennen. Firmin en Bertrand zouden naar links gaan, Meersmans en Hagenaar zouden recht voor zich uit lopen, terwijl Pergaud en ikzelf naar rechts afsloegen. Na een uur marsjeren zouden we naar het kamp van de gouverneur terugkeren. Voor de karabijnen werd er geloot. Een speelde het toeval Firmin in de hand, het andere was voor mij.

— Het is zeker de « centrale-expeditie » die het belangrijkst is, lachte Fons Meersmans. Wij, mijne heren, gaan het hart van dit wilde land exploreren waar nooit de hand van een man de voet gezet heeft ! Ik zal er van profiteren om een staaltje mee te brengen van alles wat me eetbaar lijkt.

— Pas op, zei Daelmans, hou jullie ogen open en let op voor alles wat kruipt, voor slangen ondermeer !

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :

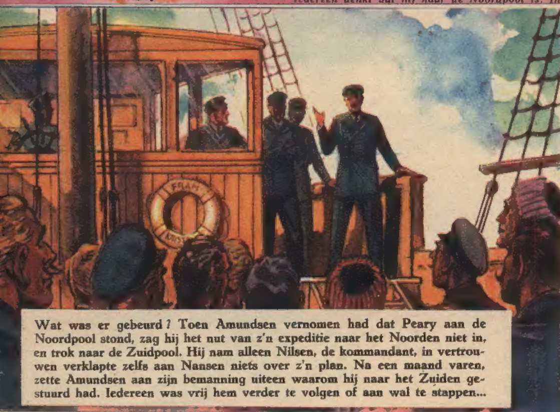
EEN VOOR ALLEN, ALLEN VOOR EEN !

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

Met de « Fram », de boot van de beroemde ontdekkingsreiziger Nansen, is Amundsen in zee gestoken. Iedereen denkt dat hij naar de Noordpool is. In werkelijkheid stevent hij naar de Zuidpool...

Amundsen was nu met negen vrienden alleen. Op de 82° breedtegraad werden drie voorraadkamers opgeslagen. Ze waren nog ver van de Pool!

Op 21 April 1911 verdween de zon. De Winter met zijn huilende winden, ijzige koude en fata-morgana's was aangebroken.

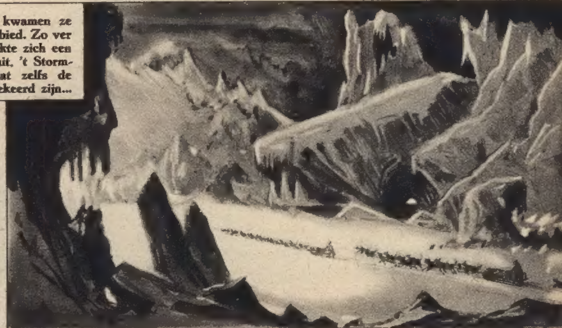

de zon opnieuw en Amundsen controleerde de barometer voortdurend. Hij had haast! Op 700 km. van hem, keek Scott met evenveel aandacht naar het weer en dat... met hetzelfde doel! Het kwam er op aan vlugger te zijn...

eds een poging (de barometer wees — 55°), doch moest terugkeren. Op 20 October vertrok hij dan met twee- en vijftig honden, vier grote sleden en vier vrienden...

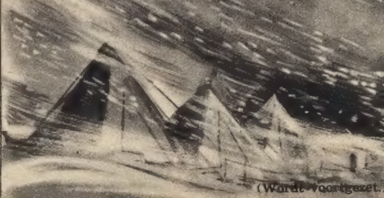

Ze hadden 1300 km. af te leggen, waarvan ongeveer drie vierden over de bevroren zee, waar overal bodemloze diepten gaapten. Het uitzicht werd hen tevens belemmerd door de sneeuw en de ijzige blizzard.

Soms verdween een slede in een ravijn, doch kon er weer uitgetrokken worden, ze kampten met de mist en de wind, maar vonden toch hun voorraden opgeslagen op de 80, 81 en 82° breedtegraad.

ns boven de 82° breedtegraad legn ze nooit meer dan 25 tot 35 km. dag af en langs de weg verborgen levensmiddelen voor de terugtocht. anneer de honden hun voedsel gegen hadden, en de tenten opgeslan waren, zetten de vijf ontdekkingszigers zich rond de petroleumkachel arop ze één keer per dag een maal kookten.

Op 17 November kwamen ze in een onbekend gebied. Zo ver het oog reikte, strekte zich een woeste bergketen uit, 't Stormde zo vreselijk dat zelfs de dapperste zou omgekeerd zijn...

p zekere dag stootten ze op een oogte van 3277 m. en konden niet eer verder, omwille van de diepe loven. Amundsen liet vier en twing honden slachten om een voorraad an vlees aan te ggen voor de rugweg...

De honden huilden en de wind sneed door merg en been. Mensen en dieren bleven vijf dagen ter plaatse. Amundsen vreesde dat die bergtop hun graf zou worden en gaf het bevel verder te trekken...
(Wordt voortgezet.)

Juist voor het vertrek luisterde Amundsen aandachtig... Was dat niet het gehuil van andere honden? Waren dat geen zweepslagen? Was dat niet zijn rivaal, Scott, die naar de Zuidpool reed en vóór hem het gestelde doel zou bereiken?

ACHTER DE SCHERMEN VAN DE RONDE VAN FRANKRIJK

VERVOLG VAN BLADZIJDE 4

O, die sakkerse telefoon !

Ronde, die hem van het verloop van de koers op de hoogte houden :

— Opgelet ! Een ontspanning ! van Steenbergen is weggesprongen. 46 km. per uur... Rij vlugger ! Vlugger !

Onmiddellijk nadien zet Letorey zijn luidspreker aan en beveelt zijn troep de snelheid op te voeren...

— Hallo ? Letorey ? van Steenbergen werd ingehaald. Alles is kalm. Snelheid 25 km. per uur. Je mag vertragen !

Enkele minuten later stopt de publiciteitskaravaan om staaltjes of prospectussen uit te delen en nog een extra-deuntje af te draaien.

Te midden al dat heis lawaai slapen er mensen... in die auto's ! Het spreekt vanzelf, dat niet altijd dezelfde mensen aan het stuur kunnen zitten en prospectussen uitdelen, ze wisselen mekaar af en hebben geleerd te slapen temidden het tumult.

Niet één van al die publiciteitsmensen (ook Letorey niet) ziet iets van de koers zelf. Ze zijn immers verplicht één uur vóór de Ronde te vertrekken en een paar honderden kilometer verder, zijn zij, wanneer de renners aankomen, geheel en al in beslag genomen door het uitdelen van reclamepamfletten, enz., enz.

LIEVER RENNER DAN REPORTER !

De sportjournalisten zien de koers, daarvoor kwamen ze toch ! Misschien hebben jullie reeds opgemerkt dat ze in hun

Hoe dat zaakje alweer opgeknapt ?

wagen indutten. Ja, dat gebeurt wel eens tijdens de kalme uren, doch de chauffeur wekt hen zodra het spannend wordt. Ze hebben het niet onder de markt ! Indien het waar is, dat sommige renners tijdens de Ronde dikker worden, zo is het ook waar, dat alle journalisten er ettelijke kilo's bij laten...

Lang vóór de koers start, zijn ze reeds op de been om in de kamers van de grote sterren de laatste nieuwtjes, de vooruitzichten en de verwachtingen op te vangen. Komt zijn blad 's middags of 's avonds uit, moet zijn artikel al haast klaar zijn. Tijdens de koers schrijft hij en laat de tekst telefoneren of telegraferen, door een specialist, die de auto's van de reporters per moto volgt. Wanneer de renner aankomt, wordt hij door zijn verzorgers gediend als een prins en onder de dekens gestopt, voor de reporter begint dan pas het groot werk. Hij loopt van het ene hotel naar het andere om technische leiders, commissarissen en renners te interviewen. Hij maakt zijn verslag, vraagt een verbinding aan, wacht daarop soms een uur of meer, en wringt zich in een kleine cabine om zijn tekst te dicteren. Hijgend, binnensmonds vloekend, met bezweet en stoffig gezicht komt hij terug buiten... Wanneer hij een bad kan nemen en iets eetbaars bemachtigen, slapen de renners reeds lang.

Sommige kampioenen, die thans reporter zijn geworden, steken het niet onder stoelen of banken, dat het vermoeiender is de Ronde te volgen per wagen voor rekening van een krant, dan ze met eigen benen « af te trappen ».

DE FIETSENMAKERS HEBBEN HET LASTIG !

De fietsen van al de renners moeten na iedere rit volledig nagezien worden. Dadelijk na het einde van de rit, beginnen ze daarmee. Ze weten over welke wegen de volgende koers zal gereden worden en krijgen ook de nodige instructies van de renners zelf. Al naar gelang de rit, moeten de versnellingen gewijzigd worden evenals het kettingwiel. Voor sommige bergritten moeten de velgen in duralumin vervangen worden door velgen in hout. Dunne buizen worden vervangen door lichte buizen, heel het raderwerk en vooral de remmen worden nagezien, want die hebben tijdens de bergritten geweldig veel te lijden. Zelfs stuur en zadel worden, al naar gelang de rit, veranderd. Alles moet met de grootste nauwkeurigheid geschieden, want hoe zou een goed renner kunnen winnen, wanneer zijn fiets niet in orde is ? Wanneer ze met dit werk klaar zijn, hangt de nieuwe dag soms reeds in de lucht. Ook zij hebben het geleerd in hun rijdende ateliers, te midden stof en kermislawaai, te dutten.

DE VERZORGERS

De verzorgers hebben niet alleen hun renner te masseren, dat is slechts een onderdeel van hun werk. Zij spelen wonder-dokter, psychiater, tovenaar en nog veel meer ! Zij moeten hun renner niet alleen lichamelijk, doch ook moreel in staat stellen de koers uit te

De wonderdokter hielp zijn mannetje weer op de been !

rijden of, beter nog, te winnen. De verzorgers dragen hun kleine, geheimzinnige koffer overal mee en wat daar al niet insteekt ! Medicijnen, verband en... poeders of drankjes waarvan zij het geheim zorgvuldig bewaren. De verzorger heeft middeltjes die een man, die volledig uitgeput is en men in normale omstandigheden ten minste een week rust zou voorschrijven, in één nacht weer fit maken. Hij geneest kwetsuren, grote en kleine kwalen in twaalf uur, waar dit anders enkele dagen zou vergen...

Gebruiken ze de zg. « dopings » om de renners weer op dreef te helpen ? Vanzelfsprekend. De verzorgers noemen dat « herstellende middelen » en ieder heeft zijn eigen specialiteit. Vroeger werd de carrière van verschillende kranige renners gebroken door het nemen van opwekkende middelen. Thans bestaat dit gevaar wel niet meer, daar de wetenschap dit gebied een grote vooruitgang maakte. De middelen die thans gebruikt worden, zijn over 't algemeen tijdens de oorlog vervaardigd en voortdurend verbeterd, daar ze voor piloten van jacht- en bombardementsvliegtuigen, voor valschermspringers, stoottroepen, enz. onmisbaar waren.

Ik geloof niet dat er één renner is welke deze middelen nooit gebruikte. Het komt er op aan het middel zodanig en in zulke hoeveelheid te nemen, dat de resultaten goed zijn, zonder evenwel het lichaam te ondermijnen. Om dit in het jargon van de vaklui uit te drukken : men moet de « lading dynamiet » juist doseren.

Het zijn kranige renners die de « cols » kunnen bedwingen !

★

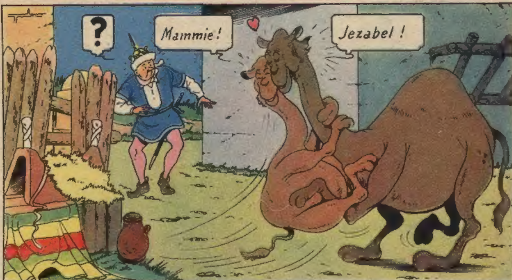
Wanneer jullie nu nog eens naar de Ronde van Frankrijk gaan kijken, zullen jullie alles met nieuwe ogen zien, omdat jullie iets meer weten over het grote raderwerk dat deze Ronde doet draaien. Een Frans generaal heeft eens zeer terecht opgemerkt dat, « van Hannibal tot Eisenhower geen enkele veldtocht ter wereld zo nauwkeurig en zo precies georganiseerd was als de Ronde van Frankrijk ! »

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Onze vrienden rijden rustig door de straten, als Jezabel plotseling op hol slaat. Lambik zet het dier achterna...

EN ZO IS ONS DRIETAL DAN EINDELIJK WEER OP WEG NAAR VENETIË. DE OPDRACHT IS VOLBRACHT. LAMBIK IS IN HET BEZIT VAN DE GEHEIMZINNIGE TARTAARSE HELM. GANS DE REIS VRAAGT HIJ ZICH AF OP WELKE WIJZE DIE HELM EEN GEHEIM WAPEN ZOU KUNNEN ZIJN...

(Wordt voortgezet.)

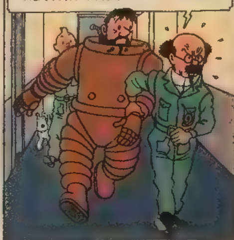
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kapitein Haddock zat in het maanpak samen met enkele... muizen. Hij verklaarde, dat hij genoeg had van al die proefnemingen en zich tot Zonnebloem wendend, riep hij : « Speel verder onnozelaar zoveel 't je lust ! »

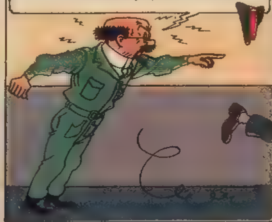

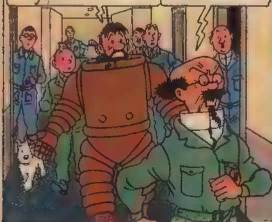

(Wordt voortgezet.)

VERHAAL VAN J.-P. NORTON
ILLUSTRATIES VAN REF

HET TE

HET was een grote onvoorzichtigheid aan Moktar en mij het geld, bestemd voor de emir, toe te vertrouwen.

— Vermits jullie naar Medina rijden en jullie kameel niets anders te dragen heeft dan een beetje reisgoed, brengen jullie Zijne Hoogheid de opbrengst van de belastingen. Zo had de cadi het ons te Hobeïdah heel rustig gezegd.

Toen ik hem liet opmerken dat we slechts met z'n tweeën waren, narren, zoals wij, geen wapens mochten dragen en er in de bergen rovers op loer konden liggen, antwoordde hij :

— Welke rovers zijn zo vermetel aan het goed van onze machtige prins te raken ?

O ja, de cadi dacht slechts aan de doodgewone struikrovers en vergat, dat Hahbaloef-de-eenogige en zijn handlangers in de streek opereerden. Die Hahbaloef had reeds veel schurkenstreken op z'n geweten en zou zelfs het heilig zegel van de Profeet niet gerespecteerd hebben ! We waren nauwelijks drie mijlen buiten Hobeïdah, of enkele karavaanleiders verwittigden ons van de aanwezigheid van de gevreesde bende. Graag hadden we een halve draai rechts gemaakt, doch men verwachtte ons voor de grote feesten van de Zonnewende en daarom reden we, op hoop van zege, verder. Tussen de bulten van onze trouwe kameel, naast ons materieel, lag de zak vol geld voor de emir. Wij volgden de kust tot aan de Golf van Rakieh, daar reden we naar de bergen toe. Tussen de rotskloven sloegen we een tent op, en deden van onrust geen oog toe. De nacht verliep nochtans rustig.

— Hadj Ali, zei Moktar, het goed van de emir wordt door de Allah beschermd !

— Ja, maar aan de poort van Mekka kun je nog je been breken, zegt een wijs spreekwoord !

We waren nog niet lang op weg, of een bedelaar kwam op z'n ezel uit een kloof gereden. We wierpen hem een geldstuk toe, hij dankte allernederigst en verdween dan vlug achter een heuvel.

— Ik betrouw die vent voor geen haar, bromde ik. Heb je gezien met welke begerige ogen hij naar de zakken keek ?

Aan de zak voor de emir bengelden, zoals aan alle officiële zendingen, twee kwastjes in rode wol. De bedelaar had zulks bemerkt.

— Nu herken ik hem ! schreeuwde Moktar. Het is Horgis-de-zeemzoete, luitenant van Hahbadoef, en een der gevaarlijkste schurken van de woestijn !

— Dan zullen we ongetwijfeld aangevallen worden...

Voorzichtig reden we heel de dag verder en 's avonds zochten we een onderkomen in een kleine grot. Onze kameel bonden we voor de ingang vast, want het had geen zin te trachten ons te verbergen.

De morgen hing reeds in de lucht, toen we het gedreun van paardehoeven hoorden. Ik sprong overeind. Moktar bleef uitgestrekt op de grond liggen en met de punt van m'n mes maakte ik twee kleine inkervingen op zijn rechter enkel. Dan opende ik de zak met ons gerief en wachtte...

Een paar ogenblikken later stopten de paarden voor onze grot en vier bandieten met onheilspellende gezichten, het pistool in de vuist, kwamen naar ons toe. Ik herkende de bedelaar...

— Kom overeind, jakhalzen ! schreeuwde de grootste van de vier.

— Heer, zei ik, excuseer m'n vriend, er is hem een groot ongeluk overkomen !

— Laat me ijzig koud !

Intussen maakten de drie andere bandieten zich meester van de zak met de rode kwastjes.

— Zeg aan de emir dat hij z'n beurs met koemest vult. De belastingen zijn voortaan voor de Rovers uit het Gebergte !

Moktar kreunde en opende de ogen.

— Hoe gaat het je ?

— Beter, zuchtte hij, ik kom terug uit de andere wereld. Wat 'n idee m'n voet op dat beest te zetten !

— En je werd op de gevaarlijkste plaats gebeten, antwoordde ik.

De bandieten luisterden zonder een woord van ons gesprek te snappen. Plotseling gilde een van hen en lei z'n hand op z'n been. Onmiddellijk daarop

We wierpen de bedelaar een geldstuk toe en hij dankte allernederigst...

De bandieten vloekten en schreeuwden... Ze waren alle vier door een slang gebeten...

schreeuwden en vloekten ook de drie anderen... ze waren alle vier door een slang gebeten ! De chef vuurde in de richting van een zwarte schaduw die vliegensvlug tussen de rotsspleten verdween, doch te laat...

— Bij Allah, het is een blindslang ! Van dezelfde soort als die m'n vriend onderweg heeft gebeten ! De Profeet bescherme de ongelukkigen die door deze slangen gebeten worden !

De forse kerels staarden met beteuterd gezicht naar hun enkel. Op dit ogenblik stond Moktar op.

— Het kan geen blindslang geweest zijn, lachte Hahbaloef, anders zou die man niet kunnen opstaan !

— Hij staat op omdat ik hem het sap van de purpere dadelboom liet drinken, zei ik, en toonde hem een leeg flesje. Dit sap neutraliseert het gif onmiddellijk, doch men moet het tijdig nemen, anders...

— Anders ?...

— Anders moet de ongelukkige sterven ! fluisterde ik meewarig.

— Zeg eens, nar, met wie spot je ? Wij voelen niets dan een kleine, brandende wonde aan de enkel en zouden daarvan sterven !

— Over twaalf uur sterven jullie of... jullie moeten uitgestrekt blijven liggen en het sap van de purpere dadelboom drinken.

De vier bandieten wierpen zich op mij en de bedelaar greep me bij de keel al tierend :

— Geef ons dadelijk die drank, of je zult ons naar de andere wereld vooraf gaan !

— Helaas, ik heb niets meer ! M'n fles is leeg en om ze te vullen moet ik een purpere dadel vinden !

— Ga het sap halen ! Waarop wacht je nog ?

— Helaas ! Deze dadelbomen groeien alleen bij de rotsen van Rakieh, op zeven uur gaans van hier !

— We zullen er je heen voeren !

— Indien jullie niet dadelijk gaan liggen, sterven jullie vóór er een uur verstreken is ! Indien m'n vriend zich gisteravond niet dadelijk had neergelegd en ik hem niet van het wondere sap had laten drinken, zou ik hem op dit ogenblik begraven !

De bandieten zwegen en strekten zich, klappertandend van schrik, op de grond uit. Hahbaloef richtte z'n pistool op mij en beval :

— Neem m'n paard en galoppeer naar Rakieh ! Indien je over vier uur niet terug bent, dood ik je vriend die hier bij ons achter blijft !

Moktar trok een pijnlijk gezicht.

— Vrees niets, riep ik hem toe, je leven is me te kostbaar... ik kom terug !

— Binnen de vier uur, grinnikte Hahbaloef !

★

Drie en halve uur later was ik terug. De vier bandieten waren roerloos op de grond blijven liggen...

— Moktar, breng me de fles ! riep ik.

M'n vriend trad buiten en ik duwde hem vlug tegen de rotsen, zodat hij buiten gevaar was. Daarop sprongen een tiental flink gewapende soldaten in de grot en in een handomdraai waren de vier gevaarlijke rekels stevig geboeid.

— Geef ons toch te drinken ! Geef ons het sap van de purpere dadel, riepen ze.

Moktar en ik schudden van 't lachen.

— Het was geen blindslang, stelde ik hen gerust, het was Mimi.

M'n vriend floot zachtjes, en Mimi onze kleine huisslang, kwam te voorschijn en lei zich vriendschappelijk om m'n hals.

— O, op de markten en de dorpsfeesten haalt Mimi nog heel wat andere grappen uit ! De beten van onze slang zijn ongevaarlijk, want ze heeft geen giftanden meer ! En, zo jullie het graag weten, de purpere dadelboom bestaat niet eens !

Terwijl jullie hier braaf op de grond lagen, heb ik het garnizoen van de haven verwittigd. Aan de geldzak dachten jullie niet eens meer, zo groot was de angst voor de dood !

Hahbaloef bulderde van woede en nijd, doch dat kon geen kwaad meer...

De soldaten feliciteerden ons hartelijk en vertrokken met hun goede vangst : voortaan zou men weer veilig door de bergen kunnen reizen

LIJST VAN DE GESCHENKEN

	Punten
1. Prentjes van Reinaert de Vos, vijf reeksen : 1-40, 41-80, 81-120, 121-160, 161-196. *Per reeks*	50
2. Afdrukplaatjes *Kuifje*, boekje A	50
Boekje B	60
3. Prentkaarten KUIFJE, 2 reeksen *Per reeks*	70
4. Schrijfpapier KUIFJE	80
5. Foto's Koninklijke Prins · uitgeput.	
6. KUIFJE's wimpel	100
7. Chromos KUIFJE van de collectie ZIEN EN WETEN : A. Vliegtuituigen, reeks 1; B. Luchtschepen, reeks 1; C. Sporwegen, reeks 1 (reeksen van 6 chromos 14x20 cm.) *Per reeks*	125
8. Portefeuille KUIFJE in cuiroléine met KUIFJE als versiering	200
9. Bloc-notes KUIFJE in een étui passend bij de portefeuille	250
10. KUIFJE's puzzle, klein model ...	350
Groot model	500
11. Blokjesspel KUIFJE	500

Er zijn geen andere geschenken dan deze welke op onze lijst voorkomen. Geen enkel van deze geschenken is te koop !

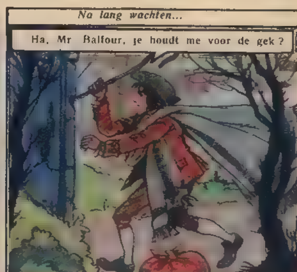

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

David Balfour heeft zijn ouders verloren en gaat naar zijn oom, Ebenezer, de Laird van het kasteel van Shaws. Hij vraagt de weg naar het kasteel. Niemand zegt iets goeds over zijn oom...

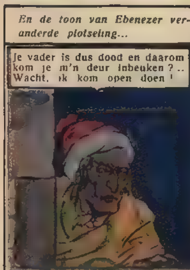

(Wordt voortgezet.)

EEN LOOPJONGEN WERD EEN GROOT SCHRIJVER

VADER De Ridder verdiende zijn boterham met het bakken van brood. Hij kwam van Ekeren. Moeder De Ridder was een Kempische uit Tongerlo. Hun zoon Alfons werd geboren op 7 Mei 1882, te Antwerpen. Enkele weken geleden vierde hij zijn zeventigste verjaardag en werd bij die gelegenheid in de bloemen gezet.

Alfons bleek geen domme jongen te zijn en mocht na zijn lagere school naar het athenaeum. Aan die jaren op het athenaeum van zijn vaderstad zijn voor Alfons De Ridder grote herinneringen verbonden : hij kreeg er Pol de Mont, de vriend van Rodenbach, tot leraar. Onder diens invloed ging hij ook verzen schrijven, en aan Alfons' vooruitstrevende vlaamsgezindheid zal de Mont ook wel niet vreemd geweest zijn. Alfons De Ridder kreeg het echter met de Fransgezinde leraars zodanig aan de stok, dat hij op het athenaeum aan de deur gezet werd !

OP DE STRAAT

AAN verder studeren viel niet meer te denken. Hij moest andere wegen zoeken, en werd loopjongen. Boven de laatste huiswerken die hij gemaakt had, had Alfons De Ridder geschreven : Antwerpen, den... 1899. Toen hij het verschil tussen een leraar en een baas leerde kennen, was De Ridder zestien jaar. Voor iemand die van een grote loopbaan gedroomd heeft, is dat vroeg. Hij bleef echter niet bij de pakken zitten, maar studeerde zo ijverig, dat hij zich een paar jaar later kon laten inschrijven aan het Hoger Handelsinstituut, en het tot bediende bracht. Te Parijs, Rotterdam en Brussel werkte hij voor verschillende belangrijke handelshuizen. Toen hij te Rotterdam verbleef, schreef hij zijn eerste roman : Villa des Roses, een boek dat één jaar vóór het uitbreken van de eerste wereldoorlog verscheen, nadat het, dank zij de tussenkomst van Cyriel Buysse, opgenomen was in het tijdschrift Groot Nederland. De Hollandse uitgever van Dishoeck, die vele Vlaamse auteurs boven de Moerdijk bekend heeft gemaakt, gaf het werk uit. Sinds hij op school doorgezonden was, had Alfons De Ridder zijn letterkundige activiteit niet opgegeven. In 1900 had hij met enkele vrienden het tijdschrift De Alvoorder gesticht, dat zoals de meeste jongerentijdschriften geen lang leven kende, maar toch iets geopenbaard heeft : in dit geval het talent van Willem Elsschot.

TUSSEN HERSELT EN VERE

JA, je hebt het al geraden (indien je het nog niet wist), Alfons De Ridder was gaan schrijven, zoals zovele beginnelingen, onder een pseudoniem. En het is onder die pseudoniem dat hij beroemd geworden is. Hoe hij er toe kwam zich zo te noemen ? In de Kempen ligt er tussen de dorpen Herselt en Vere een bos dat de naam Elsschot draagt. Alfons De Ridder vond het een mooie naam. Zo heeft iedere pseudoniem zijn eigen geschiedenis. (Herinner je je nog het artikel over de pseudoniemen dat we vorig jaar in Kuifje gepubliceerd hebben ?)

DOORBRAAK

NA de eerste wereldoorlog richtte Alfons De Ridder met een vriend een publiciteitszaak op te Antwerpen. Sinds 1930 staat hij alleen aan het hoofd van dat bloeiend bedrijf. In het zakenleven had de doorgezonden student zich een sterke positie verworven, in de literaire wereld zou dat eveneens gebeuren : in 1934 ontving hij de Letterkundige Prijs van de Provincie Antwerpen voor zijn roman Kaas. In 1948 verwierf hij de Driejaarlijkse Staatsprijs voor Proza met zijn boek Het Dwaallicht. Willem Elsschot wordt thans in de Nederlanden aanzien als een van onze grootste schrijvers. En terecht.

STIJL EN FANTASIE

NAAR eigen getuigenis, schrijft Willem Elsschot zeer moeilijk. Hij schrijft echter ook zeer goed, en is met Filip de Pillecijn een van onze beste stylisten. Zoals alle stylisten heeft Elsschot in zijn lange literaire loopbaan betrekkelijk weinig gepubliceerd : maar elf romans en novellen en één verzenbundel in 45 jaar tijd ! Tussen de publicatie van zijn eerste en zijn tweede boek ligt een periode van zeven jaar.

Kaas, aanziet de auteur als zijn beste boek. Gevraagd welke zijn geliefkoosde auteurs zijn, citeerde hij achtereenvolgens de grootste romanciers uit de wereldliteratuur : Stendhal, Dostojewski, Balzac, Edgard Poe en Kipling. De Bijbel, Reinaert de Vos, Uilenspiegel en het werk van Multatuli heeft hij reeds ettelijke keren gelezen, steeds met nieuw genoegen.

Zijn werken kunnen alleen volwassenen bekoren, omdat zij het volle leven langs zijn bittere kant behandelen. « Ik fantaseer niet, verklaarde Elsschot, mijn romans dat zijn mijn uitgewerkte dagboeken. »

EEN VRIENDELIJK EN VROLIJK MAN...

is Willem Elsschot, alhoewel hij in de handboeken als een vertegenwoordiger van het cynisme in onze moderne letterkunde gecatalogeerd staat. Wie hem ontmoet heeft, kan de man met de zachte, blauwe ogen niet langer als een cynicus aanzien. Hij is eer een schuchter mens, die zich verbergt achter een zekere koelheid en een lach die zweemt naar ironie. Dat hij een goed en vrolijk man is, bewijst o.m. volgende anecdote : Tijdens de jongste bezetting had Willem Elsschot met enkele vrienden een aangename avond doorgebracht bij een gemeenschappelijke kennis. Toen ze naar huis gingen, merkten ze pas dat het politieuur reeds voorbij was, en niemand meer op straat mocht. Ze waren nog niet ver, toen ze reeds op een paar politieagenten botsten, die hen onvermijdelijk opleidden naar het politiecommissariaat. In het bureau van de commissaris gekomen, riep Willem Elsschot uit :

— Maar hoe is het mogelijk ! U gelijkt als twee drappelen water op uw vader, mijnheer de commissaris ! Ik heb hem zo goed gekend ! We hebben samen op school gezeten en zoveel avonturen beleefd. Tiens, ik herinner me nog... en de schrijver vertelde enkele aangename anecdoten. De stroeve commissaris met nachtdienst ontdooide, en het spreekt vanzelf dat het gezelschap vrijuit mocht gaan... (Elders zou dat misschien niet denkbaar zijn, maar te Antwerpen heeft de hartelijkheid — zelfs in oorlogstijd — de baan nog niet geruimd voor de toepassing « à la lettre » van alle reglementen.)

Toen de vrienden weer op straat stonden, was er toch een die argwaan had, en schuchter dierf vragen naar de identiteit van de de vader van de commissaris. Toen antwoordde Willem Elsschot droogjes :

— Die heb ik nooit gekend...

DRIE JONGENS in de STORM

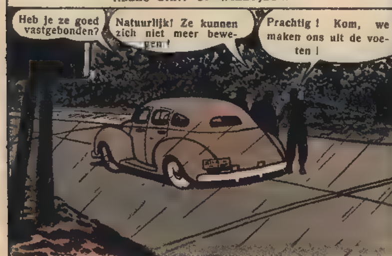
Texten van KAPPA ED EFFE

Rob heeft ontdekt dat zijn broer deel uitmaakt van een dievenbende. Wanhopig is hij zijn huis ontvlucht. Na lang dwalen wordt hij door een boer gastvrij opgenomen. 's Nachts ontwaakt hij en hoort een schot...

Tekeningen van R. POLESE

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

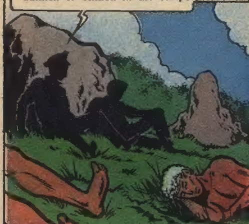
Op het ogenblik dat de Hollanders door de Spanjaarden zouden verslagen worden, gelukt Cori er in het tij te doen keren. Hij steekt het vijandelijk schip in brand...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PULICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

BEROERING IN DE WERELD VAN DE GELEERDEN

HET woord « molecule » hebben jullie al wel eens gehoord of gezien, niet ? Moleculen zijn de kleinste deeltjes van de stof, die nog al de eigenschappen van de stof hebben. Ze zijn opgebouwd uit een aantal atomen en één molecuul heeft 0,0000001 mm. middellijn. Zo'n molecuul is dus voor het menselijk oog totaal onzichtbaar en natuur- en scheikundigen zoeken reeds twee eeuwen lang naar een middel om zo'n dingetje zichtbaar te maken. Een lichtmicroscoop vergroot twee duizend maal en de laatste jaren zijn er toestellen vervaardigd die honderd duizend maal kunnen vergroten, doch dat volstaat nog niet. Een molecuul moest één millioen maal vergroot worden om gezien te worden met het oog. Dr E. W. Müller, een Duits geleerde, heeft nu een geweldige beroering verwekt door de moleculen zichtbaar te maken bij middel van een door hem gebouwd apparaat ! Te Berlijn werden de bewegingen van de moleculen op een scherm geprojecteerd en vele mensen bleven uren naar dat schouwspel kijken !

SLAGADERS IN PLEXIGLAS

JULLIE weten wel dat, wanneer de slagaders niet meer in orde zijn, het met de mens maar slecht gesteld is, omdat de slagaders nu eenmaal heel bijzondere levensorganen zijn. Enkele chirurgen hebben nu slagaders in plexiglas laten vervaardigen die doorschijnend en soepel zijn en de zieke slagaders van de mens kunnen vervangen. Deze methode kan alleen bij volwassen toegepast worden, daar de kunstmatige slagaders natuurlijk niet groeien !

VEILIGER VLIEGEN

EEN nieuw radartoestel werd vervaardigd dat de piloten verwittigd telkens andere vliegtuigen naderen, zware stormen op komst zijn of bergen in de buurt. Dat is alweer een grote stap om veiliger door het luchtruim te vliegen. Het toestel werd reeds in een groot aantal Amerikaanse vliegtuigen gemonteerd.

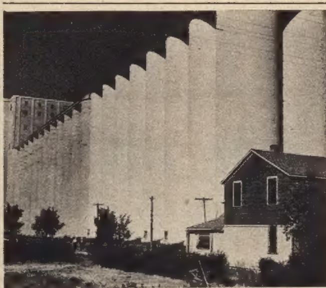
« KUIFJE » IN NOOD !

Alles staat op z'n kop in de kantoren van de redactie ! Iedereen — tekenaars, redacteurs en secretaressen — had beslist en besloten met vacantie te gaan. De reisplannen waren klaar en de koffers gepakt en op de redactie van « KUIFJE » heerste die speciale opwindende atmosfeer, eigen aan de vooravond van een grote reis en een lang verwachte vacantie... Ongelukkig had iedereen een klein detail verwaarloosd : het weekblad !

OM de vraag wie het zou opstellen en wie het zou tekenen, bekommerde zich geen mens...

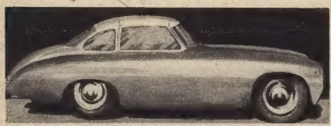
Snel als de wind verbreidde zich het nieuws en de reactie van de talrijke schaar Kuifje's vrienden bleef niet uit. Haha, die heren dachten eens lekker uit te rusten en bekommerden zich niet meer om het blad ! De lezers hielden er een andere mening op na en ze zouden het de redactie wel aan het verstand brengen. Uit alle hoeken van het land werden afvaardigingen gestuurd om de redactie tot beter gevoelens te brengen, maar, helaas, het mocht niet baten !

Hoe zal de crisis opgelost worden ? Dat lezen jullie volgende week in ons speciaal VACANTIENUMMER!

Ra-ra-ra, wat is dat ? De reusachtige Canadese graansilo van Saskatoon, in de provincie Saskatchewan. Met de inhoud van zo'n silootje kan men een stad als Parijs wekenlang voeden !

DE KLEINE WAGENS HALEN HET IN BELGIE

DAT is de nieuwste Mercedes : 300 S.L. Deze renwagen heeft een benzinetank van 170 liter, onafhankelijk geveerde wielen, vier versnellingen en haalt een snelheid van 240 km. per uur. Merk wel dat er geen deuren aan zijn ! Er mag dus in de letterlijke zin van instappen (langs achter) gesproken worden. Er zijn reeds enkele Mercedes 300 in België, maar nog geen 300 S.L. Iedere dag ziet men echter meer Volkswagens, Renaults, Simca's Austin's en Morris', enz., over de wegen snorren. In de jongste statistiek van het Belgisch wagenpark lezen we, dat de overgrote meerderheid van de wagens minder dan 10 P.K. telt. Er zijn in België maar 81 wagens die meer dan 30 P.K. hebben. Brabant is natuurlijk de provincie met de meeste auto's. Ze heeft er tienmaal meer dan Luxemburg. Verder telt België nog 6.247 taxi's, 2.495 autobussen, 171.832 motorrijwielen en ten slotte nog 3.000.000 fietsen !

SLAKKEN-OORLOG

TIJDENS de oorlog kweekten de Japanners een monsterslak, Achatina Fulica, die 25 cm. lang is, 80.000 tanden heeft, ongeveer een half pond weegt, in een enkele maal 300 eieren legt, die reeds na enkele uren uitbreken. Ze eet planten, groenten, in één woord, al het groen dat ze vinden kan. De Japanners kweekten deze slak op grote schaal, om ze als voedsel te gebruiken en aldus de hongersnood te lenigen. Nu zitten de inwoners van Nieuw Guinea, Hawaï en tal van andere eilanden echter met deze slak geplaagd. Uitgestrekte gebieden werden door het slakkenleger weggevreten. Millioenen werden reeds uitgegeven, en zelfs vlammenwerpers ingezet, totnogtoe mocht niets baten...

FRANSE AUTEURS IN VERTALING

DE meest vertaalde Franse schrijver is nog steeds *Honoré de Balzac*. In 1950 verschenen van hem niet minder dan negen en vijftig vertalingen ! *Jules Verne* komt op de tweede plaats. De succesrijkste Franse schrijvers zijn verder in volgorde : Guy de Maupassant, Gide, Stendhal, Flaubert, Victor Hugo, Romain Roland, Dumas, Daudet, Anatole France. Merk wel : allemaal overleden schrijvers. De eerste onder de nog levende auteurs is de Belg *Simenon* (die onlangs in Amerika, Frankrijk en België gevierd werd). Hij komt vóór Maurois, Sartre, Daniel-Rops, Malraux en Claudel !

Wat mag deze foto wel voorstellen ? Bekijk ze eens goed langs alle zijden, misschien vindt je het dan wel.

NAPALM

DE benaming van deze Amerikaanse bom komt veelvuldig voor in de kranten. Ze bestaat uit een mengsel van benzine en zeep. De zeep doet de benzine kleven en indringen. Een druppel zuiver water zal niet in je zakdoek dringen, doch er bovenop blijven staan. Zeepwater zal er dadelijk intrekken. De naam van deze verschrikkelijke bom komt van de scheikundige benaming van de zeep NAtrium PALMitaat.

Zo zien de coulissen van het poppentheater Pats er uit...

FIJN OM MEE TE SPELEN

LILY-BELLE, zo heet de miniatuurtrein van Walt Disney, die jullie allemaal kennen. De tekenaar van Micky Mouse, Sneeuwwitje en nog veel andere tekenfilmen, bouwde zelf de locomotief die met een Dieselmotor loopt. De locomotief en de zeven wagons zijn gebouwd op de helft van de normale grootte en volwassenen kunnen er in plaats nemen wanneer ze hun knieën hoog genoeg optrekken. De lengte van het spoor bedraagt 6 km. en loopt over een 20 meter lange brug en door een tunnel van 12 meter. Moet wel fijn zijn om mee te spelen !

S.O.S. OOSTENDE-DOVER

DE Belgische zeevaartdiensten werden opgeschrikt, toen ze de S.O.S.-seinen van een paketboot Oostende-Dover meenden opgevangen te hebben. Het was het zesde loos alarm in één week. Er zijn steeds mensen die niet goed weten wat een grap is.

IN DE ZOETE INVAL

EEN motocyclist, die nog niet gewoon was aan de geneugten van het moto rijden, kwam onlangs een Kempisch dorp binnengestoven. In de bocht van de baan verloor hij de controle over zijn stuur, slipte, werd uit het zadel geslingerd en vloog door het raam een herberg binnen met name... IN DE ZOETE INVAL...

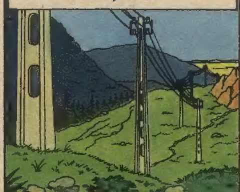
HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN J. MARTIN

Goud-smokkelaars hebben de Frans-Zwitserse grens brutaal overschreden. De politie zet hen na. Intussen ergens in de Vogezen...

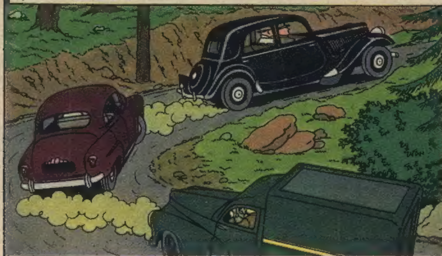

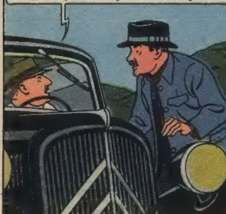

(Wordt voortgezet.)